

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

ביצה-יום טוב		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא		
יום טוב שחל להיות בשבת. בית שמאי אומרים: מתפלל שמנה ואומר של שבת בפני עצמה ושל יום טוב בפני עצמה.	תנו רבנן: [בית שמאי]									◆	■	◇		
מתפלל שבע, מתחיל בשל שבת ומסיים בשל שבת, ואומר קדושת היום באמצע.	בית הלל:									◆	■	◇		
אף הותם בה מקדש השבת ישראל והזמנים.	רבי:									◆	■	◇		
מקדש ישראל והשבת והזמנים.	תני תנא קמיה דרבינא:									■	◇			
אטו שבת ישראל מקדשי ליה? והא שבת מקדשא וקיימא	אמר ליה: [רבינא]									‡				
אלא אימא: מקדש השבת ישראל והזמנים.	[רבינא]									!		◇		
הלכה כרבי, וכדתריין רבינא.	רב יוסף:									■		◇		
שבת שחל להיות בראש חודש או בחולו של מועד, ערבית ושחרית ומנחה - מתפלל שבע ואומר מעין המאורע בעבודה, ואם לא אמר - מחזירין אותו.	תנו רבנן: [ת"ק]									◆	■	◇		
בהודאה.	רבי אליעזר:									◆	■	◇		
ובמוספין מתחיל בשל שבת, ומסיים בשל שבת, ואומר קדושת היום באמצע.											■	◇		
כל מקום שהזוקק לשבע מתחיל בשל שבת ומסיים בשל שבת, ואומר קדושת היום באמצע.	רבן שמעון בן גמליאל ורבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא:										■			
אין הלכה כאותו הווג.	רב הונא:										■			
מניח אדם עירובין תחומין מיום טוב לחברו, ומתנה.	רב חייה בר אשי אמר רב:										■	◇		
מניח אדם עירובין תבשילין מיום טוב לחבירו, ומתנה.	רבא:										■	◇		
מאן דאמר עירובין תחומין - כל שכן עירובין תבשילין, ומאן דאמר עירובין תבשילין - אבל עירובין תחומין לא.											■	◇		
מאי טעמא											^			
דלמקמי שביתה בשבתא לא.											!	◇		
אין אופין מיום טוב לחבירו.	תנו רבנן:										■	◇		
באמת אמרו: ממלאה אשה כל הקדרה בשר אף על פי שאינה צריכה אלא לחתיכה אחת, ממלא נחתום הבית של מים אף על פי שאינו צריך אלא לקיתון אחד, אבל לאפות אינו אופה אלא מה שצריך לו.	[ת"ק]									◆		◇		
ממלאה אשה כל התנור פת, מפני שהפת נאפת יפה בזמן שהתנור מלא.	רבי שמעון בן אלעזר:									◆	■	◇		
הלכה כרבי שמעון בן אלעזר.	רבא:										■	◇		
מי שלא הניח עירובין תבשילין הוא נאסר וקמחו נאסר, או דלמא הוא נאסר ואין קמחו נאסר?	איבעיא להו:											^	◇	
למאי נפקא מינה												‡		
לאקנויי קמחו לאחרים. אי אמרת הוא נאסר וקמחו נאסר - צריך לאקנויי קמחו לאחרים, ואי אמרת הוא נאסר ואין קמחו נאסר לא צריך לאקנויי קמחו לאחרים												!	◇	
מאי?													^	
מי שלא הניח עירובין תבשילין, הרי זה לא יאפה ולא יבשל ולא יטמין, לא לו ולא לאחרים, ולא אחרים אופין ומבשלין לו. כיצד הוא עושה - מקנה קמחו לאחרים, ואופין לו ומבשלין לו.	תא שמע:										■	!	◇	
שמע מינה: הוא נאסר וקמחו נאסר, שמע מינה.												!		
עבר ואפה מאי?	איבעיא להו:												^	◇
מי שלא הניח עירובין תבשילין, כיצד הוא עושה? מקנה קמחו לאחרים, ואחרים אופין לו ומבשלין לו.	תא שמע:											■	‡	◇
ואי איתא ליתני: עבר ואפה - מותר.													‡	
תנא, תקנתא דהיתרא - קתני, תקנתא דאסורא - לא קתני.	רב אדא בר מתנה:												!	◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

ביצה-יום טוב		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מי שהניח עירובי תבשילין - הרי זה אופה ומבשל ומטמין, ואם רצה לאכול את עירובו - הרשות בידו. אכלו עד שלא אפה עד שלא הטמין - הרי זה לא יאפה ולא יבשל ולא יטמין, לא לו ולא לאחרים, ולא אחרים אופין ומבשלין לו. אבל מבשל הוא ליום טוב, ואם הותר - הותר לשבת, ובלבד שלא יערים. ואם הערים - אסור.	תא שמע:									◊	‡	
הערמה קא אמרת, שאני הערמה דאחמירו בה רבנן טפי ממזיד.	רב אשי:										!	
הא מני - חנניה היא, ואליבא דבית שמאי.	רב נחמן בר יצחק:										!	◊
אין אופין אלא אם כן ערב בפת, ואין מבשלין אלא אם כן ערב בתבשיל, ואין טומנין אלא אם כן היו חמין טמונין מערב יום טוב.	דתניא, חנניה אומר: בית שמאי:									◊	‡	◊
מערב בתבשיל אחד ועושה בו כל צרכו.	בית הלל:									◊	‡	◊
המעשר פירותיו בשבת, בשוגג - יאכל, במזיד - לא יאכל.	ת"ש:										‡	◊
לא צריכא, דאית ליה פירי אחריני.											!	
המטביל כליו בשבת, בשוגג - ישתמש בהן, במזיד - לא ישתמש בהן.	תא שמע:										‡	◊
לא צריכא, דאית ליה מאני אחריני. אי נמי אפשר בשאלה.											!	
המבשל בשבת, בשוגג - יאכל, במזיד - לא יאכל.	תא שמע:										‡	◊
אסורא דשבת שאני.											!	
שני תבשילין.	בית שמאי:										‡	<
מתניתין דלא כי האי תנא.											‡	◊
מודים בית שמאי ובית הלל על שני תבשילין שצריך, על מה נחלקו - על דג וביצה שעליו.	דתניא, אמר רבי שמעון בן אלעזר:										‡	◊
שני תבשילין	שבית שמאי אומרים:										‡	◊
תבשיל אחד.	ובית הלל אומרים:										‡	◊
שאם פרפר ביצה ונתן לתוך הדג, או שרסק קפלוטות ונתן לתוך הדג - שהן שני תבשילין.	ושוין: [ב"ש וב"ה]										‡	◊
הלכתא כתנא דידן, ואליבא דבית הלל.	רבא:										‡	◊
אכלו או שאבד הרי זה לא יבשל עליו וכו'.											‡	<
נקטינן, התחיל בעיסתו ונאכל עירובו - גומר.	אביי:										‡	◊
הל להיות אחר השבת, בית שמאי אומרים: מטבילין את הכל מלפני השבת	[בית שמאי]										‡	‡
כלים מלפני השבת, ואדם בשבת.	בית הלל:										‡	‡
שמשיקין את המים בכלי אבן לטהרן, אבל לא מטבילין.	ושוין: [ב"ש וב"ה]										‡	
ומטבילין מגב לגב ומחבורה לחבורה.											‡	
דכולי עלמא מיהת כלי בשבת לא, מאי טעמא?											‡	◊
גזרה שמא יטלנו בידו ויעבירונו ארבע אמות ברשות הרבים.	רבה:										!	◊